

Lê Nhược Mai

Tôi, Em Và Mưa

Cho đến bây giờ, tôi vẫn thường đến thăm em vào mùa mưa. Người thiếu nữ năm nào đã trở thành cô giáo.

Thường thì tôi ngồi im lìm, nhâm nhi tách trà dành cho khách, lâu lâu liếc nhìn. Em ngồi đối diện tôi qua chiếc bàn có chiều rộng quá khổ. Người thợ mộc vô danh nào đó đã cố tình tạo 1 khoảng cách giữa em và tôi trong chiều mưa này. Thấy đó mà xa xôi, nhạt nhòa như những cơn mưa của tôi thời thanh niên, như những cơn mưa của em thời thiếu nữ...

Lại băng khuâng nhớ câu thơ:

"Thuở làm thơ yêu em

Trời mưa chưa ướt áo..."

Tôi xin cảm ơn nhà thơ đã vì tôi mà viết một câu tâm đắc. Quả tình, những cơn mưa bay ngang thời 20 tuổi, chưa thể làm ướt áo, cho dù là mưa duyên mùa hạ hay mưa dầm mùa đông. Bởi lẽ, thành phố của em có quá nhiều mái hiên người! Cho nên mưa chỉ là cái cớ để 2 người giả bộ co ro đứng gần nhau. Làm sao ướt áo? Và làm sao những bài thơ viết trong đêm tàn, nghiêm vẫn chinh điệu cho được?

Ôi, những bài thơ nhòe nhoẹt mưa bay, lời-ý vụng về mà tôi cố tình bỏ quên trong tập sách, năn nỉ em cho mượn, chẳng đọc bao giờ. Mượn cho có lý do đem trả.

Và cũng từ những cơn mưa ân huệ đất trời ban phát... hình như chúng ta yêu nhau. Trong sạch như nước mưa, nồng nàn như đêm tối... Để rồi những mùa mưa phiêu bạt, hình như ta xa nhau, xa nhau cho tới khi tôi thảng thốt biết mình đã mất em vĩnh viễn.

Em đã không đợi chờ mưa, đợi chờ tôi !?

Cõi trần gian này có quá nhiều mái hiên trú mưa, nhưng bây giờ tôi biết tìm đâu ra mái hiên ngày trước để được gần em đôi phút. Sự đời xoay vần, những ngôi nhà đã thay ngôi đổi chủ, tôi trách gì em đã quên mái hiên xưa? Quên những cơn mưa thời trẻ tuổi ?

*

* *

Chiều nay, cơn mưa đầu mùa hạ lại xui tôi đến tìm em. Nhưng chỉ để hoài niệm về 1 hình bóng cũ, tôi tự làm 1 cuộc phân ưu cho mối tình đầu của mình, có mưa làm nhân chứng, có em ngồi kia, khuôn mặt đàn bà đẹp, phảng phất 1 dung nhan quá khứ...

*

* *

Tôi xin mượn những cơn mưa đã rơi trên đời tôi, trong suốt quá trình rong ruổi, làm quà tặng cho em, thay thế những bông hồng mà thừa đó tôi chưa đủ lịch lãm gởi em.

Cám ơn mưa, cám ơn em và cám ơn người làm thơ. Để khi tiễn biệt
nhau về, tôi vẫn thầm đọc:

"Thuở làm thơ yêu em

Trời mưa chưa ướt áo..."

Lê Nhược Mai

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003